

IANCU LAURA

Levelek a csángó anyáknak

1.

*Láttam már egyet s más
Keresztül tűzött néhány ágyú
A „-ba, -be” mégsem tapadt rám
a lidérc álmaim ma is járja*

*A csillagok közt nincsen Isten
Éjjel nem vigyáz, nem ölel
Nyitva hagyja a templomajtót
Ha nem látom: akkor figyel*

2.

*Paloták, házak, betonok!
Irigyek rátok az asszonyok!
Belázasodnak ölek, karok.
Észjárást is háborgattok!*

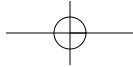
*Irigyek rátok marhák, szamarak
Almafák, burjánok, rovarok,
Savanyú leves és mustármag
Budapest ... elvont fogalmak!*

*Ha visszajöttök, fehér ruhátokra
Jobban tapad a föld pora
Nem állt itt odébb fűszál, sem galagonya
A hold a tegnapi, világít holnapra*

*Amit szemetek néz –
Látomás nékünk az. Párizsi estek
Lenézünk! Hogy is mondjátok?
Persze, valóba? Há, há. Bizand szóra*

*Mondom, aki ezeket az igéket
Éjjel lefektibe, reggel felkeltibe
Mondja, mondja, irigykedni
Fognak rája angyalok es, sátányok es*

[Iancu Laura versei]

*Mindhiába. Ahogy az anyák féltik fiaikat
Budapest, Párizs, Itália
Mit vétett ellened, ki élet ad?
Nyiss kaput, angyal! Nyuucs kezet,
Mária!*

Ikon

*Rongálsz értem, látom, a világot
Elvonnád anyámat, apámat
Hová nézek – kérdelek
Az egész világ a te szemed*

*Föltakarítod színpadod
Elém állsz, megadod magad
S én akkor is pótszentjeid,
Pótleid után ordítok*

hiába jön a hír

*szétmentek a tárgyak
elvéreztek az emlékek
szivárvány minden hópehely
ma hiába jönnek a telek*

nem érdekel

*rakd össze hol-mid, ami van,
ami nincs, magad,
ne nézz! Odaát ingyen
az irgalom, én vak vagyok,*

*hiába üttök agyon
már nem vagyok gyermek
nincs címem a világon:
ne értesítsetek!*

Megbálnám halálotok

